

Junák – český skaut, středisko Šíp Loštice

Scénář k rozhlasové reportáží Jan Weiser

Autoři: Adéla Knápková, Aneta Šilberská, Anna Gerlichová pod vedením Mgr. Svatavy Šimkové

Asi neznáte mnoho lidí, kteří jsou stejně staří jako naše republika. My vás teď s jedním takovým mužem seznámíme. Panu Janu Weiserovi z Loštic, významné osobnosti místního ochotnického spolku, je 99 let a za svůj život toho prožil opravdu mnoho. Jako malý kluk chodil na kopřivy, chytal ryby a koupal se v Třebůvce. Také dostal své první role v ochotnickém divadle. Na rozdíl od dnešních dětí musel doma hodně pomáhat. Sám o tom říká:

Práce bylo moc, až jsem se jí vyhýbal.

Když mu bylo osm let, v Lošticích vypukl obrovský požár, při kterém shořelo 15 domů.

Začali troubit hasiči, tak jsme honem utíkali na náměstí. Byl větr a létaly takové kusy papírů. A zmatek nad zmatek. To bylo hrozny.

Kvůli požáru se tatínek pana Weisera hodně zadlužil. Musel si vzít totiž půjčku na opravu ohněm poškozeného domu. Bídu ale neměli.

Prase se zabíjelo jedno na jídlo a druhý prasátko belo na óroky, aby bylo čím zaplatit v záložně vypůjčeny peníze.

Uběhlo pár let. Stalo se, že tatínek pana Weisera hledal svoje hodinky, které nosil jen k výjimečným příležitostem. Když je pak našel, řekl:

No to mám radost. Měl jsem to nachystany, že to dám Jeníkovi, te hodinke. Já jsem říkal: Tati, když ses rozhodl, že mně to dáš, tak mně je dé, hned. Tatínek mi je dal.

Pan Weiser – Jeník – si dal hodinky ocenit a zjistil, že za ně dostane velké peníze. Nakonec je prodal za 35 000. A jak to celé dopadlo?

A teď já jsem šest tisíc přidal a šel jsem do záložny a zaplatil jsem zbytek dluhu, co tatínek měl. A říkal: Ježíšmarija, jak já su šťastné, dnska, dneska budeme zabíjet a cely prase budeme mět my. A dluh nemáme. To se jinak myslí. Byl tak šťastné, že to nemohl ani radostí říct.

Tak Jeník Weiser zbavil své rodiče dluhu. V té chvíli měl před sebou téměř celý svůj život: byl zámečnickem, vojákem, leteckým mechanikem, hercem a režisérem ochotnického spolku v Lošticích. Zažil, když komunisté zabavili rodinnou zámečnickou dílnu, naděje na obnovení živnosti v roce 1968 a konečně spravedlnost po roce 1989, kdy se majetek vrátil znova do jeho rukou. To už mu ale bylo víc jak 70 let. Přesto se s vervou pustil do cestování i do nastudování dalších divadelních her. Když se ho dnes zeptáte, jak hodnotí svůj život, odpoví Vám:

To byly pěkný leta!